

Tanja Lesničar - Pučko

Poletje v deželi blodenj

Sad nerazumljivega delovanja zlih sil – tako je vršilec dolžnosti ljubljanskega nadškofa Andrej Glavan minuli teden pojasnil finančno hazardiranje in zlom mariborske nadškofije. Mene je to pojasnilo navdušilo – potem ko se nenehno vrtimo okoli časa osamosvojitve in druge svetovne vojne, smo se zdaj vendarle premaknili še en krepak korak nazaj, v srednji vek. Tudi takrat so nerazumljive zle sile povzročale strašne stvari, kladle so nevernike, pekle ženske na ražnjih, demon je tiščal ljudi v izobčenje, ubogi nemočni kler pa proti njegovi volji ovijal v baržun in pital z grešnimi kozlički. In evo, tokrat se je vrag spet oglasil, v podobi finančnega špekulanta, ki je v Sloveniji ustvaril 1,8 milijarde veliko finančno luknjo. In spet so nadškofi pravzaprav teoretično krivi, praktično pa nedolžni. So pa pokorni svetemu atu in zato brez prave krivde odstopajo.

Če si je kak naivček minuli teden še obetal, da bo Frančiškova odstavitev Stresa in Turnška prinesla Cerkvi vsaj kanček »moralne prenove«, se je ob nastopu Glavana že moral kresniti po lahkoverni betici. Tako za razum žaljivega pojasnila dogodkov, tako brutalnega ignoriranja krivde in tako vase zaverovane brezbriznosti do delničarjev, tako do velikih, se pravi bank, ki so zaradi cerkvenih mahinacij zamajale celotni državni finančni sistem, kot do onih malih, ki so verovali in izgubili vse svoje prihranke, doslej nismo slišali še od nobenega predstavnika Cerkve. Tako kot ni še nobeden tako naravnost povedal, da je njihova edina skrb mariborska potopljena škofija, medtem ko se jim za ljudi in državo sladko...

Tudi kardinal Rode je podprl to linijo in nova odstopljenca tolažilno poimenoval »zgodna pastirja« ter zanj pomolil. Na Višarjah je nato navedel tudi prave vzroke težav, ki nikakor niso v cerkvenem ropu stoletja, povzel pa jih je kar po Janezu (Janši, ne Krstniku): »politizacija pravosodnega sistema, partijska odvisnost vodilnih medijev in pa spolnost kot uživanje brez obveznosti in brez posledic«. Tudi ta razlaga nas je vzradostila: Slovenija bo rešena, če pravi spet prevzamejo vlado in medije, ljudje pa začnejo seksati brez užitka. A Rode je s pomenljivimi premolki povedal še nekaj več, in to je novica, ki bi jo moral objaviti Reuters: v Vatikanu in Sloveniji je veliko klerikov, ki dvomijo o papeževi odločitvi. On seveda ne, toda drugi... Tako smo torej iz prve, kardinalske roke izvedeli, da Frančišku notranja cerkvena opozicija oporeka nezmotljivost. Da ta opozicija ni iz reda skromnih bosonogih avguštincev, ampak onih, ki vozijo drage avtomobile, je jasno.

Če se je zdel papežu Glavan s svojimi diabolnimi blodnjami res primeren vršilec dolžnosti, škrlatni cinik Rode pa pravi interpret dogajanj, ki naj bi začela proces povrnitve vsaj kančka zaupanja v Cerkev, potem je jasno, da je bil ves spektakel odstavljanja nadškofov brez spovedi in brez pokore res le dimna zavesa za ohranjanje statusa quo, v katerem Cerkev ne bo povrnila niti beliča. Kajti Rode je bil jasen: odpoklici so največ (preveč), kar bo Cerkev naredila: »Mislim, da je stvar s tem ad acta.«

Če pa so Frančišku naši to »rešitev« podtaknili, da bi zaščitili svoje ritke, moramo z njim globoko sočustvovati. Niti sanja se mu ne o prikrivalskih potencialih slovenske cerkvene vrhuške. Tudi zlata ribica je imela te dni pretoplo vodo in tako je Pahorju navdahnila še dve ideji, ki bosta šli v anale njegovih klonvad. Potem ko je pometel tri hleve, ga je najprej obšla misel, da se mora nemudoma oglasiti v zvezi z odstopom nadškofov. In kot vedno je zamešal stvari, in se jima je lepo zahvalil za njun prispevek. Prečudovito: zakaj se ni zahvalil tudi Šrotu, Bavčarju, Zidarju, ki so vendar povzročili manjšo škodo? In seveda – v pohvalah sta se mu pridružila Janša in Novakova. A je še kje na svetu država, kjer človek pomaga koptati milijardno finančno luknjo, pa se mu vsi politiki, ko odide kazensko premissljevati o filozofiji, zahvalujejo? Le zakaj ga ni pohvalila tudi Alenčica? Nato je prvega na predsedniškem dvoru obšla še siva fovšija nad nedavno genialno blodnjo dveh obsojencev in njunega piarovca, da si na neko hišo slavnostno nabijejo spominsko tablo afere JBTZ. Dolgo se je mulil, ker sam na tisti foto session ni smel, dokler ga ni ribica spomnila: praznovali bomo obletnico sporazuma o arbitraži. S tablo na zidu. Vsako leto. Tako sta se torej Pahor in Kosorjeva, dokler artritisa še počiva, pod tablo zavrtela ob zvokih harmonike, državljani pa smo obnemeli. Ja, to je Slovenija.

Blodnje pa so znova popadle tudi Dimitrija Rupla. Ker mu je nacionalka namenila več časa, kot ima za povedati, smo v šestih inačicah poslušali ena in ista izvajanja o tem, kako se mu godi krivica, ker mora v penzijo, ob polni starostni in delovni dobi, namesto da bi še najprej prejemal lepo konzulsko plačico v Trstu. Pri tem smo lili vroče solze – bilo je 33 stopinj. V tej državi je namreč le peščica ljudi pod šestdeset let, ki ne trepetajo, da pokojnine ne bodo nikoli dočakali, ker bo vlada pomikala starostno mejo in delovno dobo vsakič, ko bodo tik pred vrati, če pa se nam bo uspelo zalučati čez prag, se bo zaradi višine, bolje nižine pokojnine takoj začel boj v vrsti pred ljudsko kuhinjo. Ko pa je gospod Rupel opozoril »gospo Rosvito« (kako ljubko, vsi ti njeni prijatelji v studiu, in kako stroga je s tistimi, ki jo nagoovorijo z »gospa Pesek«) še na svoje osamosvojitvene zasluge, je zaodmeval sočutni jok nad njegovo zlo usodo tudi v dnevnikih sobah vseh brezposelnih, s socialno podporo ali brez. Edi-

Page: 14

Reach: 118000

Country: SLOVENIA

Size: 335 cm2

2 / 2

no, kar nam je vlilo vsaj nekaj veselja, je bilo Erjavčevo zagotovilo, da se v Trstu njegov odpoklic menda ne bo prav nič poznal. Očitno se je Ruplovega dela v tem letu priučil že fikus. Tudi to je Slovenija.

In taka naj bo za večno, je k temu dodal še Igor Lukšič, ki je na vprašanje, kaj meni o morebitnih novih strankah, povedal, da je že na prejšnjih volitvah prišlo v parlament čisto preveč novih ljudi, da je šlo za nekakšen tihi državni udar... Torej je bolje, da si fevd do zadnje pedi in za veke vekomaj razdelijo ti, ki so v politiki že dvajset let.

Ob tej vesti je novih sto diplomantov in mladih doktorjev znanosti nemudoma sedlo za računalnik in začelo iskati izhod. Tako nekako, kot je rekel Baudelaire: Kamor koli, samo ven od tu... x

Ali je še kje na
svetu država,
kjer človek
pomaga kopati
milijardno
finančno luknjo,
pa se mu vsi
politiki ob
odstopu
zahvaljujejo?